

„מלחמה בשלושה ממדים“

למעשה של ניתוחו ההגיוני. לא כן קינגסטון-מאקלורי; את מסקנותיו מציג הוא ללא סיגים, ולא זו בלבד אלא אף מבסס עליהן תכניות איסטרטגיות מעשיות להגנת האימפריה. נימה סכולסטית חריפה נשמעת ביחוד בסעיפים הדנים בחלוקת כל פעילות-מלחמתית לפעילות ולפעילות-נגד. מבחינה עיונית יתכן שהרעיון משתלב יפה באורח-המחשבה הדיאלקטי, אך למעשה, של ניתוחו ההגיוניים. לא כן קינגסטון-מאקלורי; ופעילות-נגד לפעילות-נגד יש בה יותר כדי להקשות על הבנת תהליכי הלחימה מאשר כדי להקל עליה.

המחבר מקדיש שני פרקים לניתוח הלכת-היסטורי שניתן להפיקו ממלחמות-העולם הראשונה והשנייה. אמנם סקירה היסטורית קצרה זו היא מאלפת, ונכתבה בכשרון רב, אך אין היא ממלאת את התפקיד אשר המחבר הועיד לה. קיימות שתי שיטות שכוחות לשימוש בהיסטוריה. הגישה האחת מנסה לנתח את לקח העבר על מנת למצוא בו חוקים, או רמזים לחוקים, אשר אפשר יהיה לישמם בהווה ובעתיד. הגישה השנייה מנסה למצוא בהיסטוריה אסמכתות לתורה אשר הוכנה „צ' פריזר“, השיטה הראשונה, כל עוד משתמשים בה בתום-לב, עשויה להביא לידי מסקנות נכונות ומועילות. השיטה השנייה מביאה בדרך כלל לידי קריאה משוחדת-מראש ומטעה בספר דברי-הימים. לעתים קרובות מוצאים אנו כי תורות הסותרות זו את זו אהדדי משתמשות באותו חומר-היסטורי עצמו לשם „הוכחת“ צדקתה של כל-אחת-מהן. קינגסטון-מאקלורי בחר בספרו בדרך השנייה — והרי ברור שבשני פרקים קצרים לא ניתן לקח היסטורי משכנע. על כן, אין להתחסס לפרקים אלה כאל „הוכחה“, אלא כאל אילוסטרציה בלבד.

לאור הניתוח של שיטות הלוחמה תלת-הממדית, ולאור המגמות המתבלטות עתה במדע ובטכניקה, מנסה המחבר לפתוח „אשנב-לעתי“ — ולהעמידנו על צורת הלוחמה במל-חמה כי תבוא. פרק זה הוא מהמעניינים שבספר, ואין ספק שעמדתו של סגן מרשל-האוויר קינגסטון-מאקלורי מוסיפה משקל להשערויותיו. לדעת המחבר, אין ליחס חשיבות-יתר לאמצעי-הלחימה החדשים, כגון הפצצה האטומית, האמצעים הביולוגיים והגאונים המרעילים. דעה זו נוגדת לדעתו המפורשת של פילד-מארשאל מונטגומרי, ולדעת רוב דברי הצבאות של בריטניה ושל ארצות-הברית. מעניין להשוות דעה זו עם דעתו של טברסקי, בספרו „עצמת-האוויר — המפתח לקיום“. אף סברסקי סבור כי הדעות המיחסות השפעה מכרעת לפצצת האטום אינן אלא תוצאה של היסטריה חסרת-שחר. נוצר כאן המצב הפיקאנטי שבו אחוים מחסידי עצמת-האוויר כופרים בחשיבות הנשק האטומי, בו בזמן שמפקדי כוחות הקרקע גומרים עליו את ההלל. לעומת זאת, מדגיש קינגסטון-מאקלורי את חשיבות ההרעשה-לטוח-ארוך — אף כשזו מבוצעת ללא שימוש בפצצת האטום — כאמצעי לחריצת גורל המלחמה.

בספרו „מלחמה בשלושה ממדים“ ניסה סגן-מרשל-האוויר קינגסטון-מאקלורי לבחון את עקרונות-המלחמה שהנם ישימים לצורות החדשות של מלחמה. המחבר הציב לו ג' מטרות: — לנתח את עקרונות-המלחמה ניתוח עיוני מופשט; לבדוק את דיוק ניתוחו לאור הפעולות במלחמות-העולם הראשונה והשנייה; ולבסוף — להסיק מסקנות מעשיות לגבי הדרך הנאותה להגנת האימפריה הבריטית בעתיד הקרוב.

אין ספק כי הספר „מלחמה בשלושה ממדים“ כולט לטובה בין הספרות הרבה הדנה בערכה האיסטרטגי של לוחמת-אוויר. הוא מצטיין הן בעומק המחשבה שבו והן בשיקוליו ההגיוניים, המתונים, והחסרים כל גון תעמולתי. געשה כאן ניסיון ללכת בדרכו של קלאוזביץ — ולהתיחס אל מלחמה כאל מדע המבוסס על עקרונות מסויימים, אשר ניתן להסיק מתוכם מסקנות מעשיות בדרך הדוקציה השתוהרה. אמנם השיטה עצמה נוצלה כבר על ידי מספר מחברים, כגון דוג' האישלקי, או מיטצ'ל האמריקאני; אך זו בפעם הראשונה נתקל אני בגישה עניינית בשטח זה, ללא ליכסון-מבט לאינטרסים של זרוע-האוויר, וללא פולמוס עם כוחות-היבשה וכוחות-הים.

חידושו העיקרי של המחבר הוא המיון לשטחי-לחימה לפי תכליותיהם של שטחי-לחימה אלה ולא לפי זרועות-הכוחות-המוזיינים המופעלות. כך, למשל, דן קינגסטון-מאקלורי בהרעשה-ארוכת-טווח מבלי להפריד בין ההרעשה באמ-צעות ותוחים ארוכי-טווח, לבין זו המבוצעת „ע"י מטוסי-הפצצה — או ע"י קליעים-מודרניים. אין ספק, ששיטה זו תורמת רבות להבהרת המושגים. מאיך-גיאס, מצריך נוהגו זה של בעל-הספר גם דיון בפני-עצמו בסוגיית הארגון הבין-זרועי-המשולב בין הזרועות השונות על מנת להבהיר את אורחיה-הפעלה של סוגי-הנשק השונים בתוך מסגרותיהם. בהקדמה ל„מלחמה בשלושה ממדים“ מוסר המחבר כי יש בכונתו להשלים את ספרו זה בספר נוסף, אשר יטפל בנושא זה. ואכן, הופיע ספר חדש מאת קינגסטון-מאקלורי: „ניהול המלחמה“ — אך גם הוא אינו מטפל בצורה ממצה בבעית הזרועות השונות, בעיה הדורשת עדיין הסבר מקיף. כל עוד לא נכתב מחקר על נושא זה, שישלים את המלחמה בשלושה ממדים, תהיה התמונה של הפעלת כוח-האוויר המתקבלת ממנו, לוקה-בחסר.

עם כל המעלות של הניתוח-העיוני אשר צוינו לעיל, אין להתעלם אף מהחסרונות הטמונים בשיטה זו. השיטה החד-קטיבית-הראציונאליסטית נחלה מפלות רבות בשעה שניסו לכפותה על נושאים אמפיריים-בטבעם — בין אם היתה זו פסיקה של אריסטו, תורת-המידות של שפינוזה, או תורת לוחמת-האוויר של דוג'. כל מי שעיין בספרו הקלאסי של קלאוזביץ יזכור כי הלז התיחס בספקנות רבה לעקרונות אשר ניסח, ולא הסתיר כלל את חששותיו לגבי ישומם, הלכה,